

Domaszék, 21-a de julio, 2022

Hebreoj 13:14

Efesanoj 2:19

Karaj gefratoj,

Dum ĉi tiu semajno, ni multe pripensis pri kiu ĉiu el ni estas, pri kiuj ni mem estas kaj kiuj estas la aliaj.

Vi do komprenis ke mi hodiaŭ reprenos la temon tra tiuj du esencaj versikloj.

Mi tie prenos la pozicion de disĉiplo : kiel la disĉiplo situu en niaj mondo kaj ĉirkaŭo.

Antaŭ la aplika konkludo, mi volas rigardi al tiuj tekstoj kaj al iliaj vortoj, kiujn la diversaj tradukoj ne egale tradukas, eĉ lasas ion, kio povas esti preskaŭ kontraŭdiro.

Hebreoj 13:14 : *Ĉar ĉi tie ni ne havas restantan urbon, sed estontan ni serĉas.*

Ne multon por diri. Tamen,

"Urbo", tio estas *polis* (πολις), do ankaŭ politika unuo. Politikaj unuoj ne restas, ne porĉiame daŭras. Politikaj unuoj ne estas niaj, de ni kristanoj. Nia tasko ne estas regi ilin. Tiu ĉi mondo ne estas la nia, ni pasas. Tamen, Jeremia, parolante al la ekzilitoj diras ion gravan, kion aplikis la Judoj kiam ili estis disigitaj ĉirkaŭ la mondo : *Zorgu pri la bonstato de tiu urbo, kien Mi transloĝigis vin, kaj preĝu por ĝi al la Eternulo; ĉar ĉe ĝia bonstato vi ankaŭ havos bonstaton* (Jeremia 22:7). Same kiel Judoj, la kristanoj devas zorgi pri la bonstato de la urboj, de la ŝtatoj kie ili vivas, preĝi por ili, sed nepre ne regi ilin, ne kompromisi kaj sekve kompromiti la mesaĝon.

Ni estas vokitaj por serĉado, elserĉado de alia urbo, alia civito, serĉado intensiva. Tio devas esti nia ĉefa tasko, zorgo.

La vorto tradukita per "estontan" havas interesan etimologion. Ĝi estas formo de la verbo *mellō* (μελλω) kiu signifas : esti faronta, esti celata por, esti estonta kaj ankaŭ malfrui. La afero venos certe.

Estas en la greka certe vortludo, kiun mi ne kompetentas plene analizi. La du vortoj por *restanta* kaj *estonta* estas tre similaj, tre tre similaj en formo : *menousan* kaj *mellousan* (μενουσαν, μελλουσαν). Eble tiu simileco estas uzata por apudmeti ilin, unu kontraŭ la alia.

Efesanoj 2:19 : *Sekve vi jam estas ne fremduloj kaj pas-loĝantoj, sed samregnanoj kun la sanktuloj, kaj el la domanaro de Dio.*

En ĉi tiu versiklo, estas tre interesaj vortoj por diskuti kaj komenti. Mi tiam rigardos la grekan originalon, la Esperantan tradukon kaj ankaŭ la hungaran.

Ĉi tiu teksto kontraŭmetas 4 vortojn, du kontraŭ du, kaj tio havas signifon ankaŭ por ni nune.

La unua estas "fremdulo". Greke estas *xenos* (ξενος). Tio estas la fremdulo, sed la fremdulo akceptita, tiu kiu vivas inter ni. Hungare estas *jövevény*, kiu estas la lasta, la laste alveninta, la fremdulo. Tiu fremdulo vivas inter ni, meze de ni, sed tamen ne estas agnoskata kiel indiĝeno.

La dua estas "pasloĝanto", kiu estas provizore loĝanta en la urbo. Greke estas *pasoiikos* (πασοικος), t.e. najbaro, fremdulo, homo el ekster la civito, kaj ankaŭ kultivisto sen bieno aŭ taglaboristo. Kaj tiu signifon portas ankaŭ la hungara *zsellér*, ŝajne malofta vorto.

La tria estas "samregnanoj kun la sanktuloj". Greke *sunpolitai tōn agiōn* (συμπολιται τῶν ἀγίων), t.e. kunurbanoj, kuncivitanoj de la sanktuloj. Same hungare *polgártársai a szenteknek*, kiel ankaŭ en multaj aliaj lingvoj.

La kvara estas tamen pli interesa, kaj povas korekti eblajn miskomprenojn. Temas pri "el la domanaro de Dio". Greke estas *oikeios* (οικειος). Ĝia signifo estas domservisto aŭ parenco aŭ

intimulo. Same la hungara traduko *cseléd* estas domservisto. Tio ne ekzakte rilatas al la ofta kompreno de la teksto : "Vi estas familianoj de Dio".

Kompreneble, tiu ideo de membroj de la familio de Kristo, do de Dio troviĝas aliloke (Luko 8:21 *Mia patrino kaj miaj fratoj estas tiuj, kiuj aŭdas la vorton de Dio, kaj ĝin plenumas.*) aŭ Efesanoj 1:5 *antaŭdestininte nin por filadopto per Jesuo Kristo al Si mem*), sed ne ĉi tie. La apostolo parolas pri io alia. Ĝi diras ke por la kredantoj, por la Eklezio, ne plu estas fremduloj, nek pasantoj, sed kuncivitanoj kaj domaranoj.

Kion diri do antaŭ tiuj du versikloj ? Unue, ke ili estas simple du versikloj kaj ne la tuta Biblio, sed tamen kompreni ilin postulas agordon kun la tuta Skribo. La Biblio estas ĝia propra interpretisto.

Kion diri do ?

Ni ne estas de la mondo, sed estas en la mondo. La mondo ne estas nia batalo. La homojn kaj regnojn ne estas nia respondeco. Ni scias ke ĉio estas en la manoj de Dio. Pro tio ni povas preĝi por la aŭtoritatoj. Ni ankaŭ povas averti kiel faris la profetoj. Sed reganto ne regu sub la preteksto esti mem la mano de Dio.

Nia civitaneco ne estas en tiu pasanta civito, sed en la alia mondo-tempo, en la domaro de Dio kiu venas, kiun ni atendas kaj esperas, esperas kaj atendas.

Ĉi tie, ĉio pasas, nenio restas por ĉiam, krom la amo, la amo de Dio.

Ĉar ni havas tiun fidon, ni povas serĉadi la civiton kiu venas, la Regnon de Dio.

Kaj en ĉi tiu serĉado, en ĉi tiu servado, ni ĉiuj estas kunvokitaj, kuncivitanoj, kunlaborantoj.

Kaj ĉi tiun komunecon, ĉi tiu komunumon, ĉi tiu komunion ni celebras per Sankta Manĝo, kiel antaŭgusto de la restanta venonta civito, kiel antaŭgusto de la Regno de Dio.

Amen.